

گزارش دهی/گیری، تحلیل، ارائه راهکار و به‌روزرسانی قوانین و مقررات، وظیفه اصلیش است. به‌عنوان نمونه، بند (ب) بخش چهار «قانون ایلسا» ارائه گزارشات دوره‌ای سالانه از روند اثرگذاری تحریم‌ها را به کنگره اجباری کرد؛ تأکیدی که در تمام قوانین بعدی دیده می‌شود (Congress, 1996: H.R. 3107). بر همین اساس، علاوه بر تقویت بخش‌های مرتبط وزارتخانه‌های خارجه و خزانه‌داری مثل دفتر کنترل دارایی‌های خارجی^۱ و بعدها گروه اقدام ایران^۲، ارگان‌های دیگری؛ از جمله کمیته روابط خارجی «سنا» و مجلس نمایندگان، دفتر اطلاعات ملی^۳، آژانس اطلاعات مرکزی، دفتر اطلاعات مالی و تروریسم^۴ و بسیاری دیگر، در آن دخیل بودند. هم‌زمان ارگان‌های نظارتی بین‌المللی؛ نظیر کمیته نظارت شورای امنیت ذیل ماده (۸) «قطعنامه ۱۷۳۷» (UNSC RES, 1737, 2006)، پنل کارشناسان ذیل ماده (۲۹) «قطعنامه ۱۹۲۹» (UNSC RES, 1929, 2010) و کارگروه نظارت کمیسیون اتحادیه اروپایی شکل داده شدند. به این فهرست باید مراکز غیر رسمی؛ همچون بنیاد دفاع از دموکراسی‌ها^۵، اتحاد علیه ایران اتمی^۶ و دیده‌بان ایران^۷ را اضافه کرد. این بخش‌ها، مجموعاً شبکه‌ی نظارتی قوی به همراه انبوهی از اطلاعات دقیق فراهم می‌آورد که ایالات متحده را قادر می‌ساخت با استفاده از فناوری روز، به‌سرعت اثرات تحریم در ابعاد مختلف و راه‌های دور زدن آنها را شناسایی و خلأهای موجود را برطرف کند.

۳-۳. تمرکز و ترمیم موضوعی

وجه دیگر هوشمند شدن تحریم‌ها، تمرکز بر موضوعات خاص بوده که به مرور زمان جزئی‌تر شده‌اند. قطع یا کاهش درآمدهای نفتی، عمده‌ترین هدف تحریم

1. Office of Foreign Assets Control (OFAC).
2. Iran Action Group, U.S Department of State.
3. Office of National Intelligence (ONI)
4. Office of Terrorism and Financial Intelligence (TFI)
5. The Foundation for Defense of Democracies (FDD).
6. United Against Nuclear Iran (UANI).
7. Iran Watch, Tracking Iran's Unconventional Weapon Capabilities.